

شب‌های کالج طبل توخالی امنیت در کالیفرنیا نقد و بررسی امنیت جانی در آمریکا

همدردی‌های سطحی و توخالی به خانواده قربانیانی که جانشان را از دست داده‌اند، نیست. من هم مانند میلیون‌ها شهروند آمریکایی به دلیل روش غیرمؤثر و غیرمسئولانه‌ای که ترامپ و دولت او در رویارویی با این فاجعه ملی در پیش گرفته‌اند، به شدت آزرده خاطر هستم؛ فاجعه ملی‌ای که هرماه، جان بیش از سه هزار هم‌وطن بی‌گناه ما را می‌گیرد.

استمرار ناامنی در کالیفرنیا

مسئله این است که آمریکا در حال جنگ با خودش است و انجمن ملی سلاح ان آر ای (National Rifle Association)، پیروز این جنگ است، زیرا از کشته شدن آمریکاییان به دست خودشان سود می‌برد. کسانی که مثلاً قانون‌گذاران ما در کنگره هستند، از کمک‌ها و حمایت‌های سیاسی که ان آر ای از این سیاستمداران فاسد می‌کند، نفع می‌برند. سیاستمدارانی که ذره‌ای برای خون مردم، ارزش قائل نیست. در این راستا، در تویییتی آمده است:

کارشناس ارشد در مؤسسه سیاست جهانی ایالت متحده، معتقد است که آمریکا در حال جنگ با خود است زیرا دولت، هیچ اقدامی برای حل آن نمی‌کند یا توان مدیریت آن را ندارد. سپس در این راستا افزوده است: بازهم حمله مسلحانه دیگری؛ روز چهارشنبه، ۱۲ نفر در حادثه تیراندازی در مراسم «شب‌های کالج» در یک کافه موسیقی خارج از شهر در جنوب کالیفرنیا، کشته شده و صدها نفر با ترس و فریاد، متواری شده بودند. من فرزندان جوانی دارم که گاهی به این کافه‌ها سر می‌زنند و الآن فقط می‌توانم تصور کنم که این حادثه تا چه حد برای والدین، دل‌خراش و غم‌انگیز است که جوان خود را در این پدیده وحشیانه تیراندازی از دست بدهند که متأسفانه به جزئی از اتفاقات عادی و روزمره این کشور، تبدیل شده است. تمام حرف‌هایی که از ترامپ و دست‌نشانده‌هایش در کنگره می‌شنویم، چیزی جز ابراز تأسف،

آلون بن میر، کارشناس ارشد مرکز امور جهانی دانشگاه نیویورک و کارشناس ارشد در مؤسسه سیاست جهانی ایالت متحده در مطلبی با عنوان «آمریکا نباید با تفنگ زندگی کند و بمیرد» - که در ۱۰ نوامبر ۲۰۱۸ در مجله گلوبالیست منتشر شده است - یادآوری می‌کند که در ایالات متحده، کشتار مردم با سلاح گرم، به یک امر طبیعی منجر شده است و ما هر روز، شاهد کشتار مردم در هر جایی از این کشور هستیم؛ به طوری که ماهانه، حدود سه هزار نفر کشته می‌شود. همچنین، بر این باور است که امنیت در آمریکا مانند یک طبل توخالی است که از سوی مسئولان، خوش‌نشان داده می‌شود و نیاز به یک اقدام مؤثر در راستای کنترل سلاح و پایان دادن به کشتار مردم دارد.

حادثه تیراندازی دیگری در آمریکا اتفاق افتاد؛ سیصد و هفتمین حادثه فقط در همین امسال، این بار، دوازده نفر در کالیفرنیا قربانی شدند.

زندگی با تفنگ؛ فرهنگ وحشی غرب هر بار که مسئله محدودیت حمل سلاح مطرح می‌شود، مدافعان فرهنگ غرب وحشی یعنی زندگی با تفنگ - هجوم می‌آورند و به متمم دوم قانون اساسی استناد می‌کنند که ظاهراً به مردم عادی آمریکا، حق حمل اسلحه برای حفاظت از خود را می‌دهد. بنده کلمه ظاهراً را به این دلیل به کار بردم، زیرا زمانی که این متمم تصویب شد، ما در زمان و شرایطی متفاوت زندگی می‌کردیم که مسئولیت‌ها و نیازهای ما برای حفاظت از خود و عزیزانمان نیز متفاوت بود. متمم دوم قانون

اساسی آمریکا بیان می‌کند: «از آنجا که داشتن یک نیروی شبه نظامی برای امنیت یک کشور آزاد ضروری می‌باشد، حق ملت برای نگهداری و حمل اسلحه نباید نقض شود».

توییت:

هر بار که مسئله محدودیت حمل سلاح مطرح می‌شود، مدافعان فرهنگ غرب وحشی یعنی زندگی با تفنگ - هجوم می‌آورند و به متمم دوم قانون اساسی استناد می‌کنند یا روانی‌ها را مقصر می‌دانند اما در حال حاضر که شرایط و روند امنیت فردی و جمعی تغییر کرده و رویکرد جدیدی به خود گرفته، لازم است تا بخش دوم متمم مبنی بر اینکه «حق ملت برای نگهداری و حمل اسلحه نباید نقض شود» نیز، به طور متفاوتی تفسیر شود. ما

خواستار ممنوعیت کامل حمل سلاح نیستیم، بلکه تقاضای ما این است که محدودیت‌های بیشتر و سخت‌گیرانه‌تری برای حق حمل اسلحه گرم وضع گردد؛ از جمله اینکه سوابق خریدار اسلحه، حتماً بررسی شود.

توییت:

آمریکا در حال جنگ با خودش است. مردم آمریکا باید از دولت بخواهند تا اقدامات مؤثرتری در زمینه محدودیت حمل سلاح و پایان دادن به کشتار مردم بی‌گناه انجام دهند.

قانون قصابی، تکمیل‌کننده ناامنی

در آمریکا

بر اساس آمار مرکز کنترل بیماری‌ها، در سال ۲۰۱۶، ۳۹ هزار نفر بر اثر جراحات ناشی از تیراندازی با

اسلحه، جان خود را از دست دادند. از این تعداد، ۴۵۶ مرگ به دلیل تیراندازی جمعی بوده است و بقیه آمار نیز ۱۴۰۰۰ نفر توسط دیگری به قتل رسیده و ۲۳۰۰۰ نفر نیز خودکشی کرده‌اند. لابی اسلحه به این آمار استناد کرده و می‌گوید، آمار افرادی که به دلیل تیراندازی جمعی کشته شده‌اند، در مقایسه با بقیه چندان زیاد نیست. بله کاملاً درست است؛ اما اگر سلاح گرم تا این حد راحت در دسترس همگان نبود، چند نفر از این تعداد ممکن بود که در خودکشی با چاقو یا به دار آویختن و بلعیدن سم، جان خود را از دست بدهند؟ به عنوان مثال، اقدام به خودکشی از طریق غرق کردن خود، ۶۶٪ احتمال موفقیت دارد، در حالی که خودکشی با اسلحه، ۸۲٪ موارد موفقیت آمیز بوده و به مرگ فرد منجر شده است. از نوامبر سال ۲۰۱۶ تاکنون، ۱۰ تیراندازی جمعی رخ داده که منجر به مرگ ۱۵۲ نفر شده است. مرکز خدمات پژوهشی کنگره، تیراندازی جمعی را چنین تعریف می‌کند: وقتی که فرد تیرانداز الف - بیش از ۴ نفر را می‌کشد؛ ب - قربانیان خود را به طور تصادفی انتخاب می‌کند؛

پ - در یک مکان عمومی به مردم حمله می‌کند.

در بسط این تعریف (اینکه بیش از ۴ نفر هدف تیراندازی قرار بگیرند، نه اینکه لزوماً در یک زمان و یک مکان، جان خود را از دست بدهند

که شامل حوادث خشونت خانگی و خشونت‌های باندى نیز می‌شود)، ۳۱۴ نفر در سال ۲۰۱۸، به دلیل تیراندازی جمعی کشته شده‌اند. فقط فکر کنید که حدود یک سوم تیراندازی‌های جمعی در کل جهان، در آمریکا اتفاق افتاده است؛ یعنی کشوری با ۵ درصد جمعیت دنیا، ۳۱ درصد تیراندازی‌های جمعی دنیا را به خود اختصاص می‌دهد. آمریکا در رقابت با خود

مدارک و شواهد قطعی وجود دارد که نشان می‌دهند، تعداد مرگ و میر ناشی از جراحات تیراندازی با اسلحه در هر کشور توسعه یافته و پیشرفته‌ای در مقایسه با ایالات متحده ناچیز است. نگاهی به کشورهای دیگر بیندازید که در آن‌ها قوانین حمل سلاح سخت‌گیرانه است. آمار مرگ و میر ناشی از جراحات سلاح گرم، خود مبین حقیقت است؛ در بریتانیا با جمعیت ۵۶ میلیون نفر به طور متوسط، ۵۰ تا ۶۰ نفر به این دلیل کشته می‌شوند؛ در آلمان با ۲۸۲/۲۹ میلیون جمعیت، به طور متوسط، ۱۶۵ نفر تلفات ناشی از سلاح گرم؛ و در ژاپن با ۱۲۹ میلیون نفر جمعیت، به طور متوسط، ۱۳ نفر - یا حتی کمتر - به وسیله اسلحه

کشته می‌شوند. در استرالیا، قبل از تصویب قوانین سخت‌گیرانه حمل سلاح در سال ۱۹۹۶ در پی مرگبارترین فاجعه تیراندازی جمعی در تاریخ این کشور، در طول ۱۸ سال، ۱۳ تیراندازی جمعی اتفاق

افتاده بود. بعد از تصویب قوانین جدید حمل سلاح، در همین بازه زمانی، تعداد حوادث تیراندازی صفر بود. اصلاً بیابید آمار و ارقام را کنار بگذاریم؛ قربانی شدن و مرگ یک نفر نیز به دلیل تیراندازی جمعی، بسیار زیاد است. چطور می‌توان به پدر و مادری که فرزند خود را بدون هیچ جرمی از دست داده‌اند، دلداری داد؟ به پدر و مادری که کودکان تیرخورده و به زمین افتاده است، چه باید گفت تا مرهم و تسکینی بر دردها و غصه‌هایشان باشد؟ چه دلداری یا دعایی باید به این والدین داد تا دردی که ذره ذره قلب و روح آن‌ها را می‌خورد، تسکین یابد؟ اکنون در هر مکانی شاهد این حادثه مصیبت بار هستیم؛ در هر مغازه‌ای که قدم می‌گذاریم، در هر بانک، بیمارستان، گوشه هر خیابان، هتل و هرایستگاه اتوبوس و قطاری، ممکن است که شاهد این فاجعه باشیم. خیر، این‌گونه نمی‌توان زندگی کرد. ما دیگر نمی‌توانیم تسلیم هوس‌های شما و کنگره‌تان شویم که به هر قیمتی جلوی قوانین منع حمل سلاح را می‌گیرید. ما دیگر با تفنگ زندگی نمی‌کنیم و با تفنگ نیز نمی‌میریم.

منبع

این مطلب با عنوان «آمریکا نباید با تفنگ زندگی کند و بمیرد» در ۱۰ نوامبر سال ۲۰۱۸، در مجله گلوبالیست منتشر شده است. لینک منتشر شده: <https://www.theglobalist.com/united-states-gun-control-nra/>